

Î N C H E I E R E

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Victoriei Bocan, avocatul Valeriu Pelin împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Medico-Sanitară Publică Centrul de Sănătate Ștefan Vodă împotriva Victoriei Bocan (Țîntari) cu privire la încasarea indemnizației și acțiunea reconvențională la cererea depusă de Victoria Bocan (Țîntari) împotriva Instituției Medico-Sanitară Publică Centrul de Sănătate Ștefan Vodă cu privire la modificarea temeiului concedierii,

c o n s t a t ă :

La 16 noiembrie 2016 IMSP Ștefan Vodă a depus cerere de chemare în judecată împotriva Victoriei Bocan (Țîntari) cu privire la încasarea indemnizației.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 01 octombrie 2013 Victoria Bocan a fost angajată în funcție de farmacist la OMF Copceac, fiind încheiat contractul individual de muncă cu tinerii specialiști cu studii medicale și farmaceutice nr. 56 din 01 octombrie 2013, conform repartizării efectuate de Ministerul Sănătății prin certificatul nr. 596 din 11 septembrie 2013.

Sușține că, Bocan (Țîntari) Victoria a beneficiat de indemnizația unică în sumă de 18000 de lei și compensații pentru încălzire, energie electrică în sumă de 7638,97 de lei, cu condiția că va activa în instituție 3 ani.

Afirmă că mijloacele financiare au fost transferate de către Ministerul Sănătății pe contul IMSP Ștefan Vodă, care ulterior au fost achitate pîrîtei.

Menționează că prin ordinul IMSP Ștefan Vodă nr. 187 din 30 iunie 2016, pîrîta a demisionat în conformitate cu art. 85 alin. (1) din Codul muncii.

Relevă că angajatorul a informat pîrîta prin scrisoarea nr. 292 din 04 august 2016 despre restituirea indemnizației și compensației în cazul demisionării pînă la expirarea a 3 ani de activitate, însă ultima a refuzat benevol să restituie sumele bănești alocate.

Solicită admiterea acțiunii și încasarea de la Victoria Bocan (Țîntari) indemnizația și compensația în sumă de 25638,97 de lei.

La 02 februarie 2017 reprezentantul Victoriei Bocan (Țîntari) a înaintat acțiune reconvențională împotriva IMSP Ștefan Vodă cu privire la modificarea temeiului concedierii.

În argumentarea acțiunii a invocat că la 30 iunie 2016 a depus cerere privind eliberarea din funcția de farmacist, în legătură cu încheierea căsătoriei și schimbarea locului de trai.

Susține că prin ordinul IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă nr. 187 din 30 iunie 2016 a fost demisionată în conformitate cu art. 85 alin. (1) din Codul muncii, în care nu este indicat motivul concedierii.

Afirmă că ordinul respectiv nu i-a fost adus la cunoștință contra semnătură, dar a aflat despre acesta în legătură cu cauza respectivă.

Solicită repunerea în termen de adresare în instanța de judecată, modificarea temeiului concedierii din ordinul nr. 187 din 30 iunie 2016 prin înlocuirea sintagmei art. 85 alin.(1) din Codul muncii în sintagma art. 85 alin. (2) din Codul muncii – în legătură cu trecerea cu traiul în altă localitate și încasare cheltuielilor de judecată (f.d.24).

Judecătoria Căușeni, sediul Ștefan Vodă prin hotărîrea din 18 mai 2017 a admis acțiunea reconvențională și a modificat temeiul concedierii din ordinul nr. 187 din 30.06.2014 emis de IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă în privința Victoriei Bocan (Țîntari), din art. 85 alin. (1) din Codul muncii în art. 85 alin. (2) din Codul muncii, în legătură cu trecerea cu traiul în altă localitate. A respins acțiunea depusă de IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă împotriva Victoriei Bocan (Țîntari) cu privire la încasarea indemnizației și compensației ca tînăr specialist în sumă de 25638,97 de lei, ca neîntemeiată.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă nu a prezentat probe care ar dovedi că ordinul de demisionare i-a fost adus la cunoștință Victoriei Bocan (Țîntari) contra semnătură ori sub o altă formă.

La fel, instanța a constatat că în ordinul de concediere a Victoriei Bocan (Țîntari) nu a fost indicat expres temeiurile concedierii, limitîndu-se doar la înscriere articolului prevăzut de Codul muncii, fără a-i acorda termen de 14 zile în conformitate cu art. 85 alin. (2) din Codul muncii, acceptînd demisia ultimei conform articolului respectiv.

Totodată, prima instanță a considerat că Viorica Bocan (Țîntari) nu este obligată să restituie indemnizația și compensația achitată ei ca tînăr specialist, deoarece s-a concediat din funcția deținută în legătură cu trecerea cu traiul în altă localitate.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 04 octombrie 2017 a admis apelul declarat de IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă. A casat integral hotărîrea Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă și a emis o nouă hotărîre prin care: A admis cererea de chemare în judecată depusă de IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă împotriva Victoriei Bocan (Țîntari) cu privire la încasarea indemnizației și compensației ca specialist tînăr. A încasat din contul Victoriei Bocan (Țîntari) în beneficiul IMSP Centrul de Sănătate Ștefan Vodă suma de 25638,97 de lei cu titlu de indemnizație și compensație ca tînăr specialist. A respins acțiunea reconvențională depusă de Victoria Bocan (Țîntari) împotriva IMSP Centrul de

Sănătate Ștefan Vodă cu privire la modificarea temeiului concedierii, ca neîntemeiată.

În argumentarea poziției, instanța de apel a reținut că Victoria Bocan (Țîntari) a beneficiat de indemnizația unică în sumă de 18000 de lei și compensații pentru încălzire, energie electrică în sumă de 763,97 de lei, însă a încălcat prevederile pct. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 1345 din 30 noiembrie 2007 cu privire la acordarea facilităților tinerilor specialiști cu studii medicale și farmaceutice și prevederile pct.7 lit. f) din contractul individual de muncă încheiat între părți.

Mai mult, instanța de apel a constatat că Victoria Bocan (Țîntari) activa paralel într-o altă muncă de bază din 01 martie 2016 în calitate de laborant-farmacist la ÎM „Elodi-Farm” SRL din mun. Chișinău, dispunând încă de un carnet de muncă.

Totodată, instanța a stabilit că Victoria Bocan (Țîntari) a depus cerere de demisie cu privire la desfacerea contractului individual de muncă din proprie inițiativă potrivit art. 85 alin. (1) din Codul muncii, iar în ordinul nr. 187 din 30 iunie 2016 a fost înscris că Victoria Bocan (Țîntari) a demisionat de pe 28 iunie 2016, conform art. 85 alin. (1) din Codul muncii, adică desfacerea contractului de muncă din propria inițiativă a salariatului.

La 15 noiembrie 2017 reprezentantul Victoriei Bocan (Țîntari), avocatul Valeriu Pelin a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei și a exprimat dezacordul cu decizia recurată, invocînd că instanța de apel nu a ținut cont de explicațiile inserate în hotărîrile Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 07 iulie 2008 și nr. 15 din 03 octombrie 2005.

Consideră că, dispozitivul deciziei recurate contravine părții motivate a acesteia, întrucît instanța de apel a recunoscut termenul de atac a ordinului de concediere ca fiind omis întemeiat, respectiv acțiunea reconvențională urma a fi admisă parțial.

Opinează că instanța de apel eronat a interpretat dispozițiile art. 85 alin. (2) din Codul muncii, deoarece prin cererea de eliberare Victoria Bocan (Țîntari) a solicitat concedierea în legătură cu schimbarea locului de trai, dar a fost eliberată fără a i se acorda un termen de 14 zile.

Susține că instanța de apel nu a luat în considerare că Victoria Bocan (Țîntari) a fost angajată în funcția de farmacistă, apoi avansată în funcția de șef a farmaciei, însă a fost eliberată din funcția de farmacistă, funcție pe care nu o deținea.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

Conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate constată că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017 (f.d.94-105), însă raportînd data declarării recursului 15 noiembrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.108-111), instanța de recurs conchide că exercitarea căii de atac a fost efectuată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, dispozitivul deciziei recurate contravine părții motivate a acesteia, deoarece instanța de apel a recunoscut termenul de atac a ordinului de concediere ca fiind omis întemeiat, respectiv acțiunea reconvențională urma a fi admisă parțial, nu pot fi reținute, întrucît obiectul acțiunii reconvenționale constă în modificarea temeiului concedierii

Victoriei Bocan (Țîntari) din ordinul nr. 187 din 30 iunie 2016, iar cerința privind recunoașterea termenului de adresare în instanță ca omis motivat este unul accesoriu ce nu poate fi atribuit obiectului acțiunii, or obiectul litigiului este reprezentat de pretenția concretă pe care instanța trebuie să o judece.

Cu referire la alegațiile din recurs precum că instanța de apel eronat a interpretat dispozițiile art. 85 alin. (2) din Codul muncii, deoarece prin cererea de eliberare Victoria Bocan (Țîntari) a solicitat concedierea în legătură cu schimbarea locului de trai, dar a fost eliberată fără a i se acorda un termen de 14 zile, instanța de recurs menționează că, norma respectivă prevede obligația angajatorului de a accepta demisia salariatului în termenul redus indicat în cererea depusă în dependență de cazurile de demisie, or în conformitate cu art. 85 alin. (2) din Codul muncii, în caz de demisie a salariatului în legătură cu pensionarea, cu stabilirea gradului de dizabilitate, cu concediul pentru îngrijirea copilului, cu înmatricularea într-o instituție de învățământ, cu trecerea cu traiul în altă localitate, cu îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 14 ani sau a copilului cu dizabilități, cu alegerea într-o funcție electivă, cu angajarea prin concurs la o altă unitate, cu încălcarea de către angajator a contractului individual și/sau colectiv de muncă, a legislației muncii în vigoare, angajatorul este obligat să accepte demisia în termenul redus indicat în cererea depusă și înregistrată, la care se anexează documentul respectiv ce confirmă acest drept.

Nu pot fi reținute nici cele invocate în recurs precum că instanța de apel nu a luat în considerare că Victoria Bocan (Țîntari) a fost angajată în funcția de farmacistă, apoi avansată în funcția de șef a farmaciei, însă a fost eliberată din funcția de farmacistă, funcție pe care nu o deținea, deoarece poartă un caracter declarativ fără suport probator, iar din copia carnetului de muncă (f.d.47, 54) nu se poate desprinde astfel de circumstanțe.

Mai mult, faptul invocat în recurs precum că instanța de apel nu a ținut cont de explicațiile inserate în hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 07 iulie 2008 și nr. 15 din 03 octombrie 2005, completul de admisibilitate reiterează că hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, avînd caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărîrilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept.

Completul constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de reprezentantul recurentului care nu pot fi puse la baza recursului, deoarece vizează temeinicia deciziei instanței de apel și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului. Ba mai mult, acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios au fost interpretate elocvent și aplicate just cu respectarea garanțiilor ce derivă din dreptul la un proces echitabil.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a

invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

Mai mult, completul de admisibilitate relevă că Victoria Bocan (Țîntari) a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care au avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza *Rebai și alții contra Franței*, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Victoriei Bocan, avocatul Valeriu Pelin, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

A considera inadmisibil recursul declarat de reprezentantul Victoriei Bocan, avocatul Valeriu Pelin împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017 în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Medico-Sanitară Publică Centrul de Sănătate Ștefan Vodă împotriva Victoriei Bocan (Țîntari) cu privire la încasarea indemnizației și acțiunea reconvențională la cererea depusă de Victoria Bocan (Țîntari) împotriva Instituției Medico-Sanitară Publică Centrul de Sănătate Ștefan Vodă cu privire la modificarea temeiului concedierii.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Maria Ghervas